

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ

Το 2004 το Θέατρο Τέχνης κινδύνεψε να κλείσει λόγω ενός κύματος αμφισβήτησης από παντού, λόγω περικοπής της επιχορήγησης του και λόγω των περίφημων χρεών του.

Το χρέος αυτό, που δημιουργήθηκε στη διάρκεια των 71 χρόνων της έως τότε λειτουργίας του, θεωρήθηκε από πολλούς γράφοντες στον τύπο της εποχής εκείνης, ως σκανδαλώδες και περίπου ως ντροπή.

(Θυμίζω ότι το ΘΤ, μέσα στο επόμενο χρονικό διάστημα, με τις δικές του δυνάμεις, το χρέος του το εξόφλησε.)

Πέρασαν μόλις πέντε χρόνια – ζώντας μέσα σ' αυτό το ιδιότυπο bullying που υφίστατο το ΘΤ πανταχόθεν – και το 2009 πληροφορηθήκαμε εμβρόντητοι ότι χρωστούσε όλη η χώρα: εφημερίδες, θέατρα, ποδοσφαιρικές ομάδες, κανάλια, νοσοκομεία, κόμματα, τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία, κ.λπ.!

Πως συνέβη αυτό; Εννοώ πως όλη η επικράτεια ήξερε πόσα ακριβώς χρωστάει το ΘΤ αλλά δεν ήξερε ότι χρωστάει όλη η χώρα, ότι χρωστάνε όλοι σε όλους; Είναι απλό: αυτή η επιλογή είχε γίνει από ένα μέρος της πληροφόρησης εκείνης της εποχής και περί τα θεατρικά και περί τα πολιτικά.

Ο Γιώργος Λαζάνης, ένας σπουδαίος θεατράνθρωπος με μόνη του έγνοια να συνεχίσει να υπάρχει το θέατρο που υπηρέτησε και αγάπησε, που δεν απέκτησε ποτέ ίχνος προσωπικής περιουσίας, όπως και ο Κάρολος Κουν άλλωστε – το αναφέρω γιατί δεν είναι «φυσικό», δεν συμβαίνει συχνά, δεν εξυπακούεται – έφυγε από τη ζωή πικραμένος. Δεν αποφεύγεται να επανέρχονται στη μνήμη πότε πότε τραυματικά γεγονότα που κάποιους μας σημάδεψαν.

Γι' αυτό παραθέτω τα δυο μοναδικά κείμενα υπεράσπισης του Θεάτρου Τέχνης που γράφτηκαν εκείνη την εποχή και αποτυπώνουν το κλίμα που περιγράφω.

Κ. Γέρου